

Důvody pro přeložení železničních zaměstnanců do výslužby z moci úřední jsou pevně vypočteny ve 3. odst. § 115 služ. ř. pod písmeny a) až e). Z obsahu a slohové úpravy tohoto ř. je zřejmo, že každý důvod je o sobě samostatným, má svůj vlastní skutkový podklad a že, není-li skutkový podklad toho důvodu, kterého dráha užila proti svému zaměstnanci, naplněn, je přeložení do výslužby bezprávným a proto bezúčinným. Proto v dosah právního posouzení soudu náleží také zařaditi důvod dráhou uvedený podle jeho skutkového podkladu pod příslušný předpis služebního řádu a posouditi jej podle této jeho pravé podstaty.

Jak již uvedeno, stojí dráha na tom, že žalobce byl přeložen do výslužby pro nedoslýchavost a řadí tento důvod pod § 115, odst. 3, písm. e) služ. řádu, to jest že služební zájem žádá, aby zaměstnanec byl odstraněn ze služby, zvláště není-li možno zjednati nápravu přeložením zaměstnance na jiné služební místo stejného druhu.

Je zřejmo, že nedoslýchavost — tělesná vada — není důvod kryjící se s pojmem služebního zájmu uvedeného v § 115, odst. 3, písm. e), jak vysvítá zejména z dodatku k tomuto ustanovení »není-li možno zjednati nápravu přeložením na jiné služební místo stejného druhu, neboť je-li vedle tohoto důvodu také dalším samostatným důvodem neschopnost ke službě (písm. a) a nemoc překážející službě, pak pod služební zájem nemůže býti řaděna tělesná vada, o kterou tu ve skutečnosti jde.

Vada ta spadá bez každé pochyby pod 3. odst., písm. a), a tak dochází k řešení otázky, je-li žalobcova nedoslýchavost takovou, že činí ho neschopným ke službě a je vyloučeno, že opět nabude služební schopnosti.

Touto otázkou se odvolací soud pro svůj mylný právní názor nezabýval a její skutkový stav nezjistil, a proto bylo napadený rozsudek rozvázati s úpravou shora uvedenou.

Čís. 15310.

Bylo-li manželství k žalobě manžela rozvedeno pro hluboký rozvrat manželství, ale k návrhu žalované manželky byl na rozvratu shledán převážně vinným žalující manžel, nelze k jeho návrhu povolití rozluku podle § 17 rozl. zák. takto rozvedeného manželství.

(Rozh. ze dne 19. června 1936, R I 649/36.)

Žadatel navrhl, by byla podle § 17 rozl. zák. vyslovena rozluka jeho manželství s odpůrkyní rozvedeného sice na jeho žalobu pravoplatně z důvodu § 13 lit. h) rozl. zák., při čemž však bylo k návrhu žalované (nynější odpůrkyně) vysloveno, že manželství se rozvádí z výhradné viny žalobce (nyní navrhovatele). P r v ý s o u d žádosti vyhověl, r e k u r s n í s o u d žádost zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ustanovení § 17 rozl. zák. předpokládá, že manžel, který žaloval o rozvod, by byl dosáhl rozluky, kdyby na místě o rozvod byl žaloval hned o rozluku. Tento předpoklad však chybí v projednávaném případě, neboť tu žaloval o rozvod manžel, rozvodový důvod jím uplatňovaný podle § 13 c) rozl. zák. nebyl shledán odůvodněným a manželství bylo rozvedeno pouze z druhého jím uplatňovaného důvodu, totiž pro hluboký rozvrat podle § 13 h) rozl. zák., ale při tom k návrhu žalované manželky byl žalobce shledán převážně vinným na rozvratu. Podle ustanovení § 13 h) rozl. zák. může však docílit rozluky z tohoto důvodu sporem jen ten z manželů, který nemá na rozvratu manželství převážné viny. V souzeném případě nemohla proto, kdyby byl manžel žaloval na místo o rozvod hned o rozluku, jeho žaloba mít úspěch a chybí tu svrchu uvedený předpoklad pro povolení rozluky podle § 17 rozl. zákona v nesporném řízení (tak také Sb. n. s. 4509, 5687, 9447).

Čís. 15311.

Pojišťovna se může vzdáti účelového věnování požární náhrady. Prohlásil-li pojistník za řízení zavedeného k rozvrhu požární náhrady složené pojišťovnou k soudu, že použije této náhrady ke znovuzřízení shořelého objektu, nemohou tomu zástavní věřitelé brániti, dostalo-li se jim jistoty.

(Rozh. ze dne 19. června 1936, R I 703/36.)

Prv ý s o u d rozděluje požární náhradu složenou pojišťovnou k soudu uložil povinnému k jeho návrhu měsíční lhůtu, by osvědčil, že požární náhrady skutečně použije ke znovuzřízení shořelých nemovitostí. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Podle čl. 20 všeob. poj. podmínek neměl dlužník přímé povinnosti k obnově vyhořelé budovy. V podmínkách mluví se jen o odškodném pro případ, že vyhořelá budova bude po případě nebude znovu zřízena. Otázka tato byla rozřešena také záporně při likvidaci požární náhrady, neboť pojišťovna složila také pouze částku, která byla likvidována, pro případ, že náhrady ke znovuzřízení použito nebude. Podle prohlášení pojišťovny prohlásil totiž pojistitel Ludvík Š., že má sice zájem na znovupostavení shořelého objektu, avšak rozhodnutí nemohl dát ani on, ani nucený jeho správce. Podle likvidačního protokolu byl pojistník upozorněn také na § 20, odst. 1 všeob. podmínek, že v případě, že budovy nebudou znovuzřízeny, má nárok jen na obchodní hodnotu a tato obchodní hodnota byla také pouze určena (66%) a složena k soudu. Podle § 80 zák. čís. 145/34, prohlásil-li pojistník pojistiteli, když nastala pojistná příhoda, že náhrady upotřebí toliko na znovuzřízení pojištěné budovy, může býti placení žádáno teprve, když je zajištěno, že bude peněz upotřebeno k tomuto účelu. Má tedy povinná strana právo jako pojistník žádati náhradu na znovuzřízení vyhořelé budovy pouze proti pojistiteli,